

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 11

ทันทีที่รถของยุพียงเสี้ยวออกไปจากประตูรั้ว มุกกรองก็เปลี่ยนเสื้อผ้า ลบเครื่องสำอางออกจากใบหน้า กลายเป็นสาวชอมช่อคนเดิมที่เหมาะสมจะเป็นลูกจ้างทำงานบ้าน แต่แม้กระนั้น อาคันตุกะก็ยังไม่วายชมว่าคนรับใช้บ้านนี้หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราจริง ๆ

จุฑาทอร เคยเห็นมุกกรองที่วัด แต่ก็จำไม่ได้ เนื่องจากไม่เคยได้สนใจจิตอาสาทำความสะอาดคนนั้นมาก่อน รู้แต่ว่าเธอเป็นสาวใช้อีกคนที่เพิ่มเข้ามาใหม่ ครั้นถาม หม่อมใหญ่เจ้าของบ้านก็ตอบด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจว่าคนรู้จักฝากให้มาทำงาน “เขาลาดนินสัยดีไว้ใจได้ อีกหนอยจะได้อยู่เป็นเพื่อนอร”

จุฑาทอร ไม่ได้รู้สึกคล้อยตาม ใครกันจะมาเลือกเพื่อนให้เธอได้ เดิมมีแม่เนินกับแม่เนา สาวรับใช้เกียจคร้านสองคนก็มากพออยู่แล้ว นี่ยังมีคนที่สามเพิ่มมาให้เธอต้องอึดอัดใจอีกหรือ เธอเริ่มกังวลต่อการจัดการชีวิตและบ้านช่องของหม่อมใหญ่ผู้เจียบขริมยัมยากคนนี้

ยิ่งกว่านั้น แม่สาวคนนี้ก็ช่างดูดีไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาภิรยามารยาท มีรอยยิ้มสวยที่ดูจริงใจ พันขาวสวยที่เรียงเป็นระเบียบ แสดงถึงการได้รับการดูแลเป็นอย่างดีมาแต่เล็ก ๆ

เจ้าหมาน้อยที่ถูกขังในกรง พอมีคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านก็เห่าไม่หยุด พนักงานของภักตาคารมาด้วยกันสามคน ที่แรกก็จะตั้งโต๊ะจัดอาหารที่ลานหลังบ้านหน้าห้องพักของสาวใช้ แต่พอเจ้าหมาน้อยไม่เป็นใจส่งเสียงเห่าหอนขับไล่ จึงตกลงย้ายขึ้นมาที่สวนครัวข้างบนตัวตึก แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้เสียงเห่าหยุดลงได้

จุฑาทอร แปลกใจเสียงเห่าแต่แรกที่มาถึง จึงเดินมาดู เห็นแม่สาวคนใหม่กำลังห้ามปรามปลอบโยนพวกมัน เธอนึกได้ว่าเมื่อหลายวันก่อนจาริตโทรศัพท์มาถามเธอเรื่องสุนัขที่เธอชอบและเธอก็ตอบไปแล้วว่าแพ้นสุนัข แต่แล้วเจ้าลูกสุนัขพันธุ์ใหญ่คู่นี้ก็มาอยู่ตรงนี้

เธอได้แสดงสีหน้าท่าทางที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการคำอธิบาย แต่ชายหนุ่มกลับไม่พูดอะไรเลย เหมือนมันเป็นเรื่องเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญ เธอจึงต้องหยุดความขบขันไว้ก่อน เพื่อที่จะสามารถยิ้มแย้มรับแขกที่จะทยอยตามกันมาในไม่ช้า

อาคันตุกะ เป็นกลุ่มนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังตัดสินใจจะร่วมหรือไม่ร่วมลงทุนโครงการใหม่ในต่างประเทศ คุณหญิงพิจิตรามารดาของเธอไม่ได้อยู่ในธุรกิจนี้ แต่ก็รู้จักเป็นเพื่อนสนิทของคุณรินจิต หนึ่งในนักธุรกิจผู้สนใจจะร่วมลงทุน ส่วนสุทัศน์และเสาวรสุสุามีภรรยา เคยร่วมเดินทางไปด้วยกันที่ ณ ต่างประเทศด้วยกันมาแล้ว ทั้งสามสนใจและอยากได้จาริตมาเป็นหุ้นส่วน แต่จาริตก็กลับลังเลอยู่ คุณหญิงพิจิตรา มีความเห็นว่ามีมิตรภาพและความสนิทสนมที่มากยิ่งขึ้นเป็นสิ่งที่จำเป็น จึงเป็นที่มาของการสังสรรค์ที่บ้านหลังใหญ่แห่งนี้แทนที่จะเป็นสถานที่อื่นๆ ที่เคยใช้ในการพบปะกันมาก่อนแล้ว

จุฑาทอร ขับรถมาถึงก่อนตามลำพังแล้วก็ได้พบกับแม่สาวใช้หน้าตาสะสวยและเจ้าลูกสุนัขที่เธอไม่เคยอยากได้ และก็ยังไม่ได้รับคำอธิบายใดๆ ที่เธอหวังจะได้ยิน จริงๆ ชายหนุ่มคู่หมายต้อนรับเธออย่างอบอุ่น แต่เขาไม่ใช่หนุ่มน้อยที่จะคอยอดอ้อนเอาอกเอาใจหญิงคู่รัก ยิ่งกว่านั้น บางครั้งจุฑาทอรก็ไม่แน่ใจเสียด้วยซ้ำว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ เขาไม่มีสาวอื่นใดเคียงข้าง ให้ความสำคัญสนใจและใส่ใจในตัวเธอ ทั้งว่าง่ายตามเธอไปวัดเสมอ แต่ก็มิบ่อยครั้งที่เขาซึมเซาอยู่ในโลกส่วนตัว ลืมไปว่าเธอกำลังอยู่ข้างๆ เท้าที่ผ่านมา สีหน้าและสายตาที่ว่างเปล่าของเธอทำให้เธองุนงงอยู่หลายครั้งหลายหน

“คุณจาริตเพิ่งผ่านอุบัติเหตุมา สมองอาจจะยังไม่เข้าที่ อรต้องอดทนไปก่อน” มารดาบอกเธออย่างนั้น

เรื่องสุนัขและหญิงสาวดูแลบ้านคนใหม่ คงเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เธอจำเป็นต้องอดทนไปก่อนเช่นกัน

สุทัศน์และเสาวรสุสุามีภรรยา ซึ่งมีวัยใกล้เคียงกับจาริตและจุฑาทอร มาถึงในเวลาต่อมา ทั้งคู่เอ่ยปากชื่นชมศฤหาสน์หรูไม่จบบริเวณพื้นที่ด้านนอกสะอาดสะอ้านสวยงามดูดี ราวกับได้รับการดูแลโดยคนสวนมืออาชีพ จาริตนึกถึงแม่สาวที่สวมหมวกกันแดดใบใหญ่ ถืออุปกรณ์ทำสวนก้มๆ เงยๆ อยู่กับต้นไม้โดยมีแม่เนินกับแม่เนาที่สวมหมวกแบบเดียวกัน ป้วนเปียนกวาดใบไม้ใบหญ้าอยู่ใกล้ๆ ยิ้มรับคำชม

“ไม่ได้เรียกใครมาดูแลหรอกครับ เด็กๆ เขาช่วยกันทำ”

หากครั้งเมื่อพากันก้าวเข้าไปในตัวตึกและอาคารตึกๆ แสดงความสนใจอย่างมากมายกับภาพถ่ายขนาดใหญ่ของหญิงสาวที่ติดอยู่บนผนังห้องโถงรับแขก สีหน้าของเขาก็หม่นหมองลงแม้พยายามฝืนไว้

...นี่คือภาพของเธอหรือครับ เธอช่างงามเหลือเกิน.....

...เธอจากไปนานเท่าไรแล้วคะ... น่าเสียดายจริงๆ ยังสาวยังสวยแท้ๆ ได้ยินว่าเสียชีวิตเพราะแท้งลูกไซ้ใหม่คะ..... น่าเศร้าจริงๆ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ.....

จุฑาทอรเห็นสีหน้าท่าทีของชายหนุ่มก็อดที่จะไม่สบายใจไม่ได้ รู้ว่าจาริตยังฝังจิตฝังใจอยู่กับหญิงสาวผู้จากไป แม้บางครั้งเขาจะลืมอดีตไปได้ แต่หากถูกสะกิดย้ำเตือนก็ดูเหมือนความทรงจำและความโศกสลดจะกลับคืนมาอย่างทบทวี

เธอพูดเสียงอ่อนด้วยประโยคที่เธอเคยพูดปลอบโยนเขามาก่อนแล้ว

“คนเราเกิดมาก็ต้องตายทุกคนคะ จะช้าหรือเร็วเท่านั้น น้องทักทายมีบุญ มีชีวิตที่ดีสมบูรณ์แล้วคะ ตั้งแต่เกิดจนเสียชีวิตไม่เคยต้องยากลำบากเลย พ่อแม่รักมาก ครั้นแม่จากไป มีแม่เลี้ยง แม่เลี้ยงก็ยิ่งรัก แล้วพอเป็นสาวก็ได้อยู่กับคนที่ดีที่สุด...” พูดพลางเธอก็ลูบหลังคนที่ยืนนิ่งไม่ไหวติงอย่างปลอบประโลมเอาใจ

เพราะว่าคนอื่นๆ วุ่นวายอยู่กับการจัดเตรียมอาหารคาวหวาน มุกกรอง จึงถูกแม่เนินไล่ให้ออกมารับใช้เจ้านาย เธอเดินออกมาในจังหวะพอดีกับที่เริ่มมีการสนทนา จึงหยุดยืนรออยู่ แทนที่จะแทรกเข้ามาขัดจังหวะ แม่ไม่ใช้ในระยะเวลาใกล้ที่จะเป็นที่สังเกตเห็นของคนทั้งสี่ แต่ก็ได้เห็นและได้ยินทุกถ้อยความ

เธอได้รับรู้เรื่องราวมาอีกอย่างหนึ่งจึงอดมิได้ที่จะตั้งใจฟัง

น้ำเสียงของจุฑาทอร อ่อนนียบ มั่นใจและภาคภูมิใจในชายหนุ่มเป็นที่สุด

“คุณจาริตได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้วคะ ทำให้เธอได้มีความสุข มีทุกอย่างที่ดีที่สุดเท่าที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะพึงมี... และแม่เมื่อเธอเสียชีวิตแล้วคุณจาริตก็ยังทำบุญทำทาน ปฏิบัติธรรม อุทิศส่วนกุศลให้เธอไม่ขาดเลยนะคะ นี่ก็เพิ่งเป็นเจ้าภาพหลังงานบวชพระร้อยรูปหยกๆ”

“อืม อนุโมทนาสาธุบุญด้วยคะ เธอคงมีชีวิตคู่ที่มีความสุขและได้รับส่วนกุศลแล้วละคะ หน้าตาในภาพดูมีความสุขทีเดียวนะคะ... แหม คุณอร สมกับที่ได้ปฏิบัติธรรม มีคุณอรเลยพลอยให้เสียใหญ่เย็นใจและได้ทำบุญใหญ่ด้วย”

จุฑาทอร ยิ้มรับคำชม หันมาเห็นแม่สาวรับใช้ยืนรออยู่จึงเรียก

“อ้าวมุก เตรียมเครื่องดื่มด้วยจ๊ะ” เธอหันกลับมาหาอาคารตึก

“ไม่ทราบว่าคุณสุทัศน์ คุณอรจะดื่มอะไรดีคะ วันนี้แช่เบียร์เย็นเจี๊ยบไว้เยอะเลย”

“เบียร์ก็ดีนะครับ” สุทัศน์ตอบ มองแม่สาวไซ้ไม่วางตา

เสาวรสพูดว่า “แหม สาวไซ้บ้านนี้หน้าตาดีจัง”

จาริต หันมองตามสีหน้ายิ้มกริ่มประกายดาววาววับของหนุ่มใหญ่แล้วหันกลับมาพูดขำๆ “เชิญนั่งก่อนครับ” ส่วนจุฑาทอรเดินเข้าไปสั่งงานมุก เขาตั้งใจฟังเสียงอ่อนๆ ของสาวใหญ่ที่พูดกับสาวน้อยโดยไม่ได้หันไปมอง “เทเบียร์เย็นเจี๊ยบใส่แก้วมาสามที่นะมุก และถ้าของว่างเสร็จก็ยกออกมาได้เลย”

จุฑาทอรเดินกลับมา นั่งรวมกลุ่ม เสาวรสเกิดความนึกคิดระแวงขึ้นมา หนุ่มใหญ่เจ้าของบ้านเป็นชายโสดที่มีพลังและร่ำรวย จะทนเสน่ห์สาวสวยวัยละอ่อนได้เทียวหรือ

“สาวไซ้รูปร่างหน้าตาดีอย่างนี้ หาได้จากที่ไหนคะคุณอร รสจะได้อาใจไว้บ้าง เจริญตาเจริญใจดี”

“เด็กใหม่เพิ่งมาจากต่างจังหวัดคะ เพื่อนคุณจาริตฝากมา เขาทำงานดี หน้าตาดีเยี่ยม แต่จะไม่ค่อยพูดเท่าไร”

“อ้าว ทำงานดีเยี่ยมแต่ไม่พูดมากนักแหละครับเทพธิดาตัวจริง” สุทัศน์ส่งเสียงรื่นเริง

ครั้นมุกยกแก้วเครื่องดื่มเข้ามาคุกเข่าวางลง ประกายดาววาววามของอาคารตึกๆ หนุ่มใหญ่ก็มองตามโลมเลียมเธอทั่วร่าง สาวๆ มัวแต่คุยกันขณะที่ชายเจ้าของบ้านก็สังเกตเห็นอยู่ด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึม

อีกครู่ใหญ่รถยนต์อีกคันหนึ่งก็เลี้ยวเข้ามาจอดต่อกัน เป็นคุณหญิงพิจิตราพาคุณเร็นจิตและคุณชาญผู้เป็นสามีตามมา มีชายหนุ่มร่างสูงเป็นคนขับรถ เขายกมือไหว้ทุกคนอย่างไม่แปลกหน้า รวมทั้งจาริตด้วย

เสาวรสทักอย่างคุ้นเคย

“วันนี้ไม่มีนัดกับสาว ๆ หรือ ชัยยศ ถึงขับรถให้ป้ากับม้าได้”

“วันนี้คว่างครับ” เขาพูดด้วยสีหน้าระรื่น

“ปรกติยุ่งทุกวันซีท่า”

“แหม... ยุ่งทำงานครับ” น้ำเสียงตอบเจือหัวเราะ

คุณรีนจิตรีบแก้ตัวแทนลูกชาย “ชัยยศทำงานเก่งนะคะ ทำงานของตัวเองแล้วยังช่วยงาน ป้าม้า นี่ฉันก็เจรจาจะให้เขาลาออกจากงาน ลูกจ้างมาเป็นถ้าแก้เต็มตัวก็ยังไม่ยอม สงสัยกำลังตั้งใจแม่สาวที่ออฟฟิศ ต้องไปเห็นหน้าเจ้าหล่อนทุกวัน”

“ม้าผมรู้ทุกเรื่อง.....” ชายหนุ่มหัวเราะอย่างยอมรับ

สุทัศน์พูดว่า “ชัยศมาทำงานกับป้าม้าเถอะ พอเป็นถ้าแก้ ซีร์ร้านสาว ๆ จะวิ่งตามเป็นขบวน ไม่ต้องตามจับใครให้เหนื่อย”

“เรื่องของใจมันห้ามกันไม่ได้ครับ พี่ทัศน์.....”

คุณรีนจิตพยักหน้ากับคนอื่น ๆ “เห็นไหม..!”

“หนุ่มสาวสมัยนี้เขามีความเป็นตัวของตัวเอง บังคับเขาไม่ได้หรอก”

คุณชาญตอบให้ลูกชาย คุณรีนจิตค้อนขยับ

“พ่อลูกให้ท้ายกันดีนี่”

“พ่อลูก รักกันก็ดีแล้วนี่คุณรีน ว่าอะไรว่าตามกันดีกว่าชัดใจกัน ทั้งวัน” คุณหญิงพิจิตราเอาใจช่วย

ผู้สูงวัยทั้งสามเดินตามกันขึ้นบันได ส่วนชายหนุ่มหันไปยกถังพลาสติกใส่จากท้ายรถออกมาถือไว้ จุฑาทอที่เข้ามาเดินตามติดมารดา และญาติผู้ใหญ่ที่เธอคุ้นเคย หันมาถามชายหนุ่มว่า

“ชัยศเอาอะไรมาด้วยจ๊ะ”

“ไวน์ครับพี่อ”

“อ้าว ที่นี่ก็มีนะคะ ชอบไวน์อะไรเป็นพิเศษหรือ”

“ไม่ได้พิเศษหรอกครับ นี่ไวน์ฝรั่งเศสธรรมดา ป้าบอกวาม ครั้งแรกไม่อยากจะรบกวนมากเกินไป กลัวเจ้าของบ้านจะเข็ดไม่ให้มาอีก”

เธอค้านเสียงใส “โถ รบกวนอะไร คนกันเองแท้ๆ”

เขาขยับตาหยอกเย้า “รอไว้ให้พี่อย้ายเข้ามาเป็นแม่บ้านก่อน ผมจะตามมารบกวนทุกวัน”

จุฑาทอหัวเราะ “รอไปเถอะ”

เธอชำเลืองมองชายหนุ่มเจ้าของบ้าน เห็นคนหน้าขริ่มมองมา แวบเดียว แล้วก็หันไปสนใจพูดอยู่กับคนอื่น ๆ ทำให้เธอรู้สึกผิดหวังวูบ ๆ

อาคันตุกะที่มาถึงใหม่ พอเห็นภาพหญิงสาวอดีตเจ้าของบ้านที่ ผั่งห้อง เสียงพูดกล่าวขวัญถึงก็เกิดขึ้นซ้ำอีกเป็นครั้งที่สอง มุกกรอง เพิ่งยกจานอาหารว่างเข้ามาวาง กำลังเก็บแก้วเครื่องดื่มที่พร่องแล้วใส่ถาด จะนำกลับไป แอบชำเลืองมองก็เห็นจาริตสีหน้าขริ่มรับฟัง สงสัยว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไรกันแน่

จุฑาทอส่งด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“มุกจ๊ะ ช่วยเรียกใครมาช่วยคุณผู้ชายยกของด้วย...”

มุกกรองหันมายิ้ม พิมพ์ารับคำอย่างสุภาพ ว่าที่นายสาว หันไปพูดกับชายหนุ่ม “ชัยศวางของลงตรงนั้นเลยคะ ประเดี๋ยวให้พวกเด็ก ๆ เขาจัดการ วันนี้มาช่วยกันหลายคน”

“อืม สาวใช้หน้าตาสะสวยนะคะ” คุณรีนจิตทัก และคุณชาญ ก็เกิดประกายตาแวววาม สนใจแม่สาวใช้ขึ้นมาอีกคน

“ไม่เป็นไรครับ” หนุ่มร่างสูงสีหน้าระรื่น กลับถือกล่องเดินมาหยุดยืนรอก่อนจะตามร่างเล็กๆ ที่สมส่วนเข้าไปด้านในอย่างไม่รู้สึกละเอียด

“จะให้วางตรงไหนดีครับ” เสียงถามเป็นกันเองอย่างยิ่ง

ขณะที่คนถามยืนยิ้มมองเธออย่างรอคำตอบ เจ้านายก็เดินตามมาพูดเสียงขริ่ม “ชัยศวางของไว้ตรงนี้ก็ได้อ...”

เขาหันไปสั่งพนักงานชายจากภัตตาคารที่กำลังจัดเตรียมเครื่องดื่ม “ช่วยจัดการให้ด้วย” แล้วหันไปตบไหล่ชายหนุ่ม “ไปคุยกันดีกว่า...”

ก่อนจะก้าวพ้นจากไป หนุ่มใหญ่สีหน้าขริ่มหันมาพูดกับมุกจู่ ๆ

“เราไปอยู่หลังบ้านคอยดูหมาไว้ดีกว่า ข้างหน้านี้มีคนบริการเยอะแล้ว”

มุกหน้าเจื่อน งง ๆ ว่าถูกดูด้วยเหตุผลใด หรือว่าเธอไม่เรียบร้อยทำอะไรไม่ถูกใจใครตรงไหน

เธอได้พยายามที่จะทำให้ตัวเขา จุฑาทอและอาคันตุกะพอใจ และเท่าที่รู้ เธอยังไม่ได้ทำอะไรผิดเลย.....